

uformodet stødte paa købstadklædte fremmede paa sine Enemærker. Ogsaa nu vendte han Hovedet bort og lod, som om han slet ikke lagde Mærke til Selskabet. Han hørte den unge Pige sige:

„Tillad mig altsaa, højtærede-beærede Forsamling, at udtømme ... at uddrikke en Skaa-aal for vor højtelskede-værdige Vært —“

Stemmen holdt pludselig inde. Ogsaa Latteren derhenne forstummede.

Emanuel, der forstod, at man havde faaet Øje paa ham, lagde Hænder og Stok bag paa Ryggen og gik forbi, idet han bestræbte sig for hverken at paaskynde eller sagtne sin Gang.

Da forekom det ham med eet, at han hørte nogen raabe hans Navn.

Han saa sig ikke tilbage. Han var overbevist om at have hørt fejl. I hvert Fald vedkom de Mennesker ham ikke.

Men lidt efter hørte han Stemmen igen, og denne Gang ganske tydeligt. Tilmed syntes den ham underlig bekendt.

„Hr. Pastor! ... Hr. Pastor Hansted!“

Han vendte sig brat, halvt udfordrende, og saa en Herre komme imod ham med livligt hilsende Haandbevægelser. Han havde ved at vende sig faaet den nedgaaende Sol lige i Øjnene og kunde i Begyndelsen kun skelne Skikkelsens Omrids: en høj, temmelig svær Mand med Bakkenbarter, afmaalte Skridt og en statelig Holdning. Først da den fremmede naaede helt hen til ham og med en lidt anstrengt Forbindtlighed rakte ham Haanden, genkendte han Doktor Hassing.

„Jeg kommer egentlig til Dem som Udsending,“ vedblev Hassing, efter at de første Hilsener var vekslede, og blottede i et Smil sine store, hvide Tænder. „Vi er en lille Familjekreds derhenne, og mine Damer vilde saa gerne have den Fornøjelse at hilse paa Dem ... Vil De gøre os den Ære at drikke et Glas Vin med os, Hr. Pastor? De vil træffe en gammel Bekendt.“

Emanuel havde mest Lyst til kort og godt at svare nej. Navnlig fristedes han ikke af Udsigten til i dette Selskab at træffe gamle Bekendte. Men da han ikke havde nogen rimelig Grund til et Afslag og ikke gerne vilde støde Doktoren, der under Guttens Sygdom og Død havde vist ham og Hansine megen Deltagelse,